Kristeligt Dagblad

LIV & SJÆL | 31.08.22 KL. 20:45

Signe og Søren bygger deres hjem på dyb sorg og stærk tro: Vi vil gerne dele noget af vores vandring med andre

Da Signe og Søren Thuesen blev kærester, drømte de om at rejse ud og gøre en forskel i verdens brændpunkter med troen som drivkraft. Død, ulykke og sygdom ændrede deres gudsbillede og deres planer. Nu bor de på den sydligste spids af Djursland, hvor de vil skabe et sted for fællesskab, friluftsliv og fordybelse

Malene Fenger-Grøndahl

Signe og Søren Thuesen vil med Valfart skabe et sted i naturen, "hvor folk kan komme for at styrke relationerne og få det bedre med hinanden, sig selv og med Gud". . Foto: Liv Høybye.

Søren og Signe Thuesen sidder i køkkenet i deres hjem på Helgenæs i landsbyen Esby på den sydligste spids af Djursland. Udenfor løber deres to hunde, Valde og Sofus, rundt, og der ligger legetøj efterladt af deres tre børn, som lige nu er i dagpleje, naturbørnehave og skole. Gården, som har 20 hektar land til, købte de for et år siden, og de er nu ved at skabe det sted, de i mange år har drømt om at lave: en naturlig base for

friluftsliv, fordybelse og fællesskab funderet på kristne værdier – med højt til loftet og plads til enhver. Valfart, kalder de det.

”Valfart skal være et sted, hvor mennesker kan komme og være sammen med andre, der også er på vej. Vi drømmer om at skabe et sted, hvor folk kan komme for at styrke relationerne og få det bedre med hinanden, sig selv og med Gud. På Valfart vil vi forsøge at gå et stykke ad vejen med hinanden – dele livssyn, blive inspireret, fornyet og berørt,” siger 33-årige Signe Thuesen, der er sygeplejerske, men har sagt sit job op for at bruge sin tid på det fælles projekt.

“Og så skal vi udfordres, på eventyr og have en på opleveren,” tilføjer 36-årige Søren Thuesen, der er uddannet kystlivredder og brandmand og har taget en uddannelse som katastrofe- og risikomanager.

”Vi ved af egen erfaring, hvilken dyb forvandling det kan skabe i krop, sjæl og sind at være fysisk aktiv i naturen, alene og især i fællesskab med andre,” siger han.
Søren Thuesen har i en del år drevet et firma, der blandt andet udbyder kurser i livredning, og det driver han fortsat, mens han i regi af Valfart også laver friluftsaktiviteter, gerne ved, på og i vandet.

På den store grund ved gården står der et vildmarksbad, en sauna på hjul samt en glamping-teltlejr fra forrige uge, hvor der blev afholdt vandsportcamp for 58 unge mennesker.

Den sidste søndag i hver måned arrangerer Signe og Søren Thuesen i samarbejde med venner og bekendte naturkirke på Valfart – med udendørs bibellæsning, lovsang og bøn.

”Med naturkirke ønsker vi at skabe et rum, hvor der er højt til loftet både metaforisk og bogstaveligt, og hvor folk kan mødes og dele det levede liv og dybere åndelige og eksistentielle tanker og oplevelser,” fortæller Signe Thuesen, og Søren Thuesen tilføjer: ”Vi er selv i tvivl om meget og er undervejs som alle andre.”

Deres egen vandring har været dramatisk og til tider tung, og deres gudsbillede og visioner har taget form undervejs. Men vandringen har netop givet dem den erfaring, at koblingen af krop, sjæl og ånd kan virke helende på relationen til Gud og mellem mennesker.

Brændpunkter

Da Signe og Søren Thuesen mødte hinanden og blev kærester, var de enige om, at de ville gøre en forskel for andre. Signe Thuesen er vokset op i Fjellerup på Djursland. Da hun var

tre år, rejste familien til Nepal, hvor forældrene var udsendt som missionærer i tre år.

Søren Thuesen er vokset op i en fiskerfamilie i Hvide Sande. Hans mor voksede op på byens sømandshjem, som hans mormor og morfar drev gennem næsten to årtier, og hans far var ud af en gammel fiskerslægt "med en stærk jysk tro på, at Gud tog med på havet" og arbejdede også som fisker. Søren kunne godt lide tanken om at være selvstændig, at tilbringe meget tid i naturen og på vandet, og arbejde sammen med gode kammerater, men ønskede ikke at blive fisker. I stedet blev han værnepligtig i Søværnet og sejlede med inspektionsskib til Nordøstgrønland. Det vakte en drøm om at komme i Siriuspatruljen og måske sidenhen i Frømandskorpset, og da han mødte Signe på en kristen ungdomslejr, advarede han hende om, at det nok var en dårlig idé, at de blev kærester.

"Jeg sagde til hende, at mit liv blev noget med at tage ud i verdens brændpunkter og ikke have meget ro på. Men det syntes hun bare var spændende, for hun ville også gerne ud for at gøre en forskel, hvor det brænder på. Det . og lidt mere - faldt jeg for," siger Søren Thuesen med et skævt smil.

Foto: Liv Høybye

Kort efter rejste de begge et år til Honduras for at arbejde med gadebørn. Vel hjemme igen begyndte Signe Thuesen at uddanne sig til sygeplejerske med henblik på siden at kunne rejse ud og arbejde i krigszoner og blandt verdens fattigste. Søren Thuesen begyndte at

forberede sig til at søge ind i Siriuspatruljen. Men kort før optagelsesprøven skete der noget, som for en periode gjorde alting mørkt i og omkring ham. På en sommerrejse til Norge med fem kammerater fra det kristne miljø i Aarhus omkom fire af de unge mænd under en bådulykke, mens kun Søren og vennen Niels, som det lykkedes Søren at bjærge i land, overlevede.

”I op mod et år efter ulykken følte jeg ikke noget – hverken for Signe, for livet, mig selv eller Gud. Det var, som om jeg blev ved at svømme i det mørke vand med hovedet under overfladen og kæmpe for at komme op og få en mundfuld luft. Men efter en lang periode lagde jeg langsomt mærke til, at jeg nu havde hovedet oven vande lidt mere af tiden, og jeg begyndte stille at åbne mig for verden, for livet og for Gud igen,” siger Søren Thuesen.

I begyndelsen havde han ikke lyst til at engagere sig i et kirkeligt miljø eller tale med eller om Gud. I stedet fyldte han en rygsæk med bøger og sten og begav sig ud på lange vandreture. Undervejs skete en stille forvandling.

”Jeg begyndte at se solen, kigge ud over marker og vandet og se bladene spire på træerne. Jeg fik det bedre i krop, sjæl og sind, og midt i alt det skabte blev det sværere at benægte Guds eksistens. Der blev noget af kimen til Valfart lagt,” siger han.

Men Søren kæmpede stadig med at forstå, hvem Gud er.

”Da vi lå i vandet og kæmpede, råbte vi Guds navn, vi kaldte på ham og bad ham redde os, men der var tavst, og fire af mine kammerater døde - nogle af dem mellem hænderne og for øjnene af mig. Det kunne og kan jeg ikke forstå. Så i de næste år blev Gud for mig en, jeg havde et distanceret forhold til. Jeg tænkte, at hvis Gud ikke var der, når jeg havde brug for ham, måtte jeg klare mig uden,” siger han.

Signe Thuesen blev gravid, og de var overvældede og lykkelige. Kort efter skete en forvandling med Søren Thuesens gudsbillede. En amerikansk missionær, der havde boet i Danmark og havde hørt og læst om ulykken, havde i flere år bedt for Søren i sit hjem i USA. Han kom til Danmark og mødte Søren ved et møde i en valgmenighed, som Søren – på Signes opfodring, men med stor skepsis – var taget med til. Missionæren inviterede sig selv på besøg, og under besøget fortalte han Søren, at han mente at have en besked til ham fra Gud. ”Det var ikke dig, der reddede Niels”, lød beskeden.

”Så brød jeg fuldstændig sammen og græd, som jeg ikke havde gjort siden lige efter ulykken. Den sætning satte mig fri. Alle andre havde siden ulykken fortalt mig, hvor utroligt og fantastisk det var, hvad jeg havde gjort. At jeg havde reddet Niels. De sagde det af omsorg, er jeg sikker på. Men indirekte sagde de så også, at jeg ikke kunne redde de

andre. Det ansvar havde jeg båret på, og det blev taget fra mig," siger Søren Thuesen.

Han begyndte lige så stille at bevæge sig ind i en nærmere, undersøgende relation til Gud. Han så sig selv svømmende i havet efter kæntringen og fik øje på, at Gud var der hele tiden.

"Det var Gud, der svømmede i mig; derfor kunne jeg ikke se ham. Det giver en form for mening til det hele. Men samtidig var der fire gutter, der ikke kom i land, og jeg har ikke noget svar på hvorfor. Men jeg ved, at Gud har svømmet dem lige ind i Paradis."

Miraklet

Søren Thuesens gudsforhold blev vendt på hovedet. Gud var ikke længere kun en fjern skaber og konge, men også en barmhjertig og nærværende far, der lever og virker i verden, og som man kan søge tilflugt hos. Og det fik Søren og Signe Thuesen snart brug for. Den første scanning af deres barn viste, at den lille pige havde for meget vand i hovedet og med al sandsynlighed enten var eller ville blive alvorligt hjerneskadet. Lægerne rådede til abort, men Signe og Søren Thuesen vendte sig i stedet til Gud og bad venner og familie om at bede for dem og for deres datter.

"Det var en forfærdelig tid, hvor vi hver morgen vågnede og håbede, at det havde været et mareridt," fortæller Signe Thuesen, "men samtidig var det en stærk tid, hvor vi vekslede mellem dyb sorg og bekymringer for fremtiden og en følelse af håb med vores tro på Gud, som vi altid har været overbevist om, kan gøre store undere."

Søren Thuesen uddyber: "Min trosvandring fik endnu en drejning, som om Gud mindede mig om min følelse af, at jeg kunne klare kriserne uden hans hjælp. Det var, som om at han med et omsorgsfuldt smil spurgte: 'hvad vil du gøre nu?'. Og så måtte jeg jo forsøge at lægge byrden over til ham. Hver dag."

husenborg i Helgenæs i landsbyen Esbyp ådensydligstespids af Djurslands

sammen med deres to hunde, Valdeo og Sofus, og deres trebørn. Foto: Liv Høyby

e

Ved den sidste scanning var lægen chokeret. Vandmængden i barnets hoved var normalt, og da hun blev født, var der ingen tegn på misdannelser eller skader.

“Uvidenskabeligt” var lægens ord om miraklet med Alberte. I dag er Alberte næsten ni år, og siden er de to sønner Laust og Krister kommet til.

Søren og Signe Thuesen har imidlertid også mistet et barn, Anker, som døde sidst i graviditeten, og Sørens far døde for fire år siden som 58-årig af kræft. Signe blev desuden alvorligt syg efter fødslen af Alberte og har været igennem 17 operationer. Så deres liv på Helgenæs med børn og hunde, friluftsliv, tro og fællesskab har en klangbund af sorg og smerte. Men også af glæde og taknemlighed.

”Med Alberte fik vi et mirakel, med Laust en forløsende heling efter tabet af Anker - og med Krister: ren flødeskum,” siger Signe Thuesen med et smil.

Søren Thuesen tilføjer, at der egentlig er flere mirakler i deres historie. Da de spurgte deres bankmand, hvad der skulle til, for at de kunne købe gården på Helgenæs, lød svaret: “Et mirakel. Og en hel masse kreativitet.”

”Så jo, vi tror på mirakler og beder stadig Gud om at vise os, hvilken vej vi skal gå. Det er bare ikke altid, der lige kommer et svar. Nogle gange virker Gud lidt sløv i betrækket, og nogle gange er det nok os, der ikke er klar,” siger Søren Thuesen.

Første gang de talte om at flytte på landet og finde et sted til fordybelse og friluftsliv, var før fødslen af Alberte. De nævnte begge Helgenæs, men tænkte, at det skulle være, når de blev gamle. I første omgang forestillede de sig, at de skulle ud i verden, men ni måneder efter Albertes fødsel rejste de seks uger til USA, og her blev deres gnist for Valfart for alvor antændt. Undervejs besøgte de nemlig en stor friluftscamp, som blev drevet af en kristen organisation, Søren havde lært at kende i Honduras. Hver sommer lavede de friluftsaktiviteter for tusindvis af børn i en kristen ramme, og resten af året var der forløb for kvinder og mænd og par med ekstremsport, fællesskab, bøn og lovsang. Signe og Søren Thuesens forhold var på det tidspunkt tyndslidt. De havde svært ved at tale om det, der gjorde ondt og kom i stedet til at bide af hinanden.

”Vi var tæt på at tage væk med det samme, fordi det var svært at være i noget, der var så godt, mens vi havde det så træls. Men vi valgte at blive. Dagen efter tilbød nogle frivillige

på campen at passe Alberte for os, så vi kunne prøve nogle aktiviteter sammen. På meget kort tid skete der nærmest en forvandling af vores relation. Mens vi klatrede og raftede, genopdagede vi, hvem hinanden var, og hvad vi kunne sammen. Vi grinede og mærkede et dybt fællesskab, og pludselig kunne vi begynde at tale om det, der gjorde ondt imellem os," siger Signe Thuesen.

Den oplevelse har de med sig ind i arbejdet med Valfart.

"Vi vil gerne lave forløb for par, som opbygger kærlighedsrelationen, og forløb for mænd og for kvinder, som udfordrer og inspirerer til at være den sundeste, bedste udgave af os selv – i os selv og i relationen til Gud og hinanden. I naturen kan vi mærke vores inderste længsler, og når vi er aktive sammen, forbinder vi os med hinanden på en ny måde," siger Signe Thuesen.

Der er nu gået et år, siden de købte gården og begyndte processen med at skabe et sted, hvor de kan forene tro, arbejde, fritid og familieliv. De er spændt på, hvordan Valfart vil udvikle sig, men de føler, at de er landet det rigtige sted.

"Børnene er vilde med at bo her, og vi er blevet taget så godt imod. Folk kommer spontant forbi og spørger, om de skal hjælpe. Da vi fik leveret otte bord-/bænke-sæt, tog to folk fra landsbyen imod dem og havde samlet dem, da vi kom hjem," siger Signe Thuesen.

Da foreningen Valfart, som støtter op om stedet, blev stiftet i foråret, blev der inviteret til kick off-fest, og 130 personer dukkede op til bålhygge, livemusik, havbadning, sauna og overnatning. Den åndelige mangfoldighed var stor; folk fra det buddhistiske center i nærheden, asatroende, folk, som arbejder med lydhealing, kristne, ateister – og mange flere – festede sammen.

"Det er overvældende at opleve folks godhed og den åbenhed og mangfoldighed, der findes her. Det var præcis det, vi drømte om. Vi kommer ikke for at pådutte andre vores sandhed, men for at dele tro og liv - ja, for at dele noget af vores vandring med andre," siger Signe Thuesen.

VALFART OG PARRET BAG

Søren er født i 1986. Han er uddannet kystlivredder og brandmand, har

en uddannelse i katastrofe- og risikomanagement samt enkeltfag i teologi og filosofi.

Han driver sit eget firma, SWANTEAM, der laver kurser i blandt andet livredning, brandslukning og førstehjælp, arrangerer vandsportsaktiviteter og teambuilding og udlejer udstyr.

Signe er født i 1989 og er uddannet sygeplejerske. Hun har i flere år arbejdet som sådan, senest på Skadestuen og i Traumecentret på Skejby Universitetshospital.

De bor i Esby på Helgenæs med deres tre børn på to, fem og snart ni år.

Stedet, som de kalder Valfart, er en base for friluftsliv, fællesskab og fordybelse. Der udbydes forskellige forløb, og der er vandsportsaktiviteter, naturkirke og mulighed for at lave aktiviteter i naturen.

Foreningen Valfart er med til at udvikle stedet og dets aktiviteter.